

OPPLYST DEMOKRATI: Vamps nye plate bærer preg av at bandet nå har tre vokalist, istedenfor en hovedvokalist, mener VGs anmelder. Fra venstre Torbjørn Økland, Paul Hansen, Øyvind Staveland, Odin Staveland og Calle Apeland.

Foto: UNIVERSAL MUSIC

Arv i forskudd

Øyvind Staveland er for alvor i ferd med å gi sønnen Odin forskudd på arven gjennom ei-erskap i Vamp.

ALBUM: VISER

Vamp

«Liten fuggel»

(Universal Music)

 Aldri tidligere - med

unntak av «En annen sol»

(2000) - har vel Vamp føltet mer som et prosjekt enn et band. «Liten fuggel» setter nye standarder i Vamp-historien. Odin Staveland er hovedsanger på fire låter, far Øyvind på tre og han som egentlig er hyret inn som vokalist, Paul Hansen, har også tre, hvorav den ene er en duett med assosiert Vampmedlem det siste året, Eivør Palsdottir. Hun bidrar i tillegg med hovedvokal på ytterligere ett spor.

Det er med andre ord ikke lenger en hovedvokalist i Vamp. Men er det ødeleggende?

Ja og nei. For undertegnede - og sikkert veldig mange andre - har Vamp vært uløselig knyttet til nettopp vokalister. Det sterke særpreg til både Jan Ingvar Toft og Vidar Johnsen er noe også Paul Hansen har lyktes å tilføre Vamp. Når mikrofonen på «Liten fuggel» agerer stol-leken gjennom hele platen, mister bandet noe av dette velkjente Vamp-stempelet som i tyve år har vært brennemerke inn i den norske musikkbevisstheten.

Tross en viss fare for å utvannes vokalt, er Vamps profil vel så mye tuftet på et solid låtmateriale og et slitesterkt, lett gjenkjennelig uttrykk.

Der har ikke produsent Espen Lind gjort en tøddel for å forandre suksessen, og hvorfor

skulle han det? Vamps eminente blanding av nydelige, såre ballader og raskere viser med rockefot er intakt og gjør Vamp nok en gang umiddelbart gjenkjennelig.

Tematisk har de heller ikke forandret seg. Det er som vanlig mye hav, undring og rastløshet i tekstene, samtidig som vi møter mennesker med rifter i sjelen.

Erik Byes fabelaktige (og sanne) vise om uteliggeren Blomster-Ole («Oles vise») blir en smule tekststung i Vamp-sammenheng, og «Benonis voggensang» kunne ha vært skrevet av Janove Ottosen (Kaizers Orchestra), men ellers er det fint lite å utsette på låtmaterialet.

Som vanlig.

BESTE LÅT: «Ord»

STEIN ØSTBØ

Hør også:

Erik Byes originalversjon av «Oles vise» finnes på hans første klassiker, «Jeg vet en vind» (1972), en plate som også inneholder «Hildringslimen», «Alf» (Prøysen) og Byes kanskje største musikalske øyeblikk, «Vesle jente».

Visste du at...?:

Eivør Palsdottirs bidrag, «Elisabeth og Elinborg», ble utgitt av henne selv for fem år siden på «Mannabarn», eller «Human Child», som den engelske tittelen er. Eivør har i mange år blitt kalt Færøyenes svar på Björk.

